

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יב.

יב.

עין משפט
גר מצוה

למ א מיי פיד מהל
פסולי מוקדשין הלכה
ב: כ
מ ב מיי פיה מהל
עבודת יוה"כ הל' עו:
מא ג מיי פיד מהל
פסולי מוקדשין הלכה
קד:
מב ד מיי סס הל' עו:
מג ה מיי פיד מהל
סקלים הלכה ט ופ"ג
הלכה ג:

מוסף רש"י

פר ושעיר של יוה"כ.
שהן תולדות הפנימיות
(גמ' י"ג) והפריש
אחרים תחיתיהם.
ומכאן נהן ואלו קן
נמאלו הלכות (הוריות
ו) וכן שיעור ע"ז.
לכור ששאלו בע"ז בהיות
כ"ה, מתאין פר לעולה
ושעיר למעלה, כדמצינן
בפרשת שלח לך, ואזו
שעיר מתן על הפרכות
ועל מונח הבה, כדאמר
בזבחים כפרת כ"ש (שם).
הפריש אחרים
תחיתיהם, ונמאלו
הראשונים (יומא טו).
כולן ימותו. דלא דמי
לשעיר הגולל דמתן בהו
במתניתין לא קרבו כרגל זה
יקרבו כרגל אחר, אבל אלו
אינן ראויין עד יום
הכפורים לשנה הבאה וכבר
עברה לה שנה והו להו
מתורתו ימנה והלכן
ימותו דיון חטאת כשפרו
בעליה, שהלכה למשה
מסיני חמש חטאות מות
והן חטאת מין (לעיל י"ג).
לגדבה. לקין המונח היא
קריה נדבט לכוז ונאה מן
המותרות של כל הזועות
האמורות בכל מקום (יומא
ג). שאין חטאת צבור
מותה, וכו' גמירי מתם
חטאות מות בידו גמירי
(שם) ר"י אליעזר אומר
ימות. כל נדבט של ר"ח
היה עשה אשם חטאת
לכל דבר שנאמר (ויקרא א)
חטאת כלשם, וכן גבי
שלח לשמו וכן גבי חטאת
שנאמר דמה לפעם בנמקת
זבחים (י' פסחים עג).

שאני קטורת דלית ליה תקנתא ברעיה. מימה דה"ל למינקט
תקנתא דממדים וה"ל דלית להו תקנתא בקין למונח
שתקנה זו עושין בתמידין כדאמר בסמוך וי"ל דרבותא נקט דאפי'
תקנה מועטת כוון אין בקטורת ואת"ל לעיל (דף י'): דפרין רבה
לרז חסדא ממתני' דמוחר הקטורת

אמאי לא משני הכי ויש לומר משום
דרז חסדא אית ליה שאין לב צית
דיו מתנה בשום מקום להפקיע
קדושת הגוף: וממאי דר' יהודה
היא. מימה כי אמאי נמי כר' יהודה
מזי למימר שאני חטאת לכוז דלית להו
תקנתא ברעיה דהא ר' יהודה אמר
לעיל כולם ימותו ומיהו עדיפא
מינה קאמר דלמלא ר"מ היא ופאי'
בהנן חלוניס דשכיחי לית ליה לב
ב"ד מתנה עליהן:

מקיצין בהן את החובת. מימה
דנפרק התורה (מנחות
עט: ושם) משמע דאלו לרעיה
דלמר ומי אית ליה לר"ש לב ב"ד
מתנה עליהן והא א"ר אדיי בר
אבין א"ר יוחנן תמידין שלא הוצרכו
לצבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים
ומשני שאני הסם דלית להם תקנה
ברעיה וי"ל דהסם משום חטאות
משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן
משום דדייק ממתני' דלית ליה לר"ש
לב ב"ד מתנה אע"ג דא"ר יוחנן
גמרא גמיר לה היינו דלרננן נפדין
תמימים אבל לדברי ר"ש ממתני'
דייק וכן משמע מדנקט לר"ש ולא
קאמר ר"ש אומר ואגב דנקט
לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים
ואם תאמר וממתני' היכי מזי דייק
דלמלא הו' ללא אהדר להו ר"ש לב
ב"ד מתנה עליהן משום דלא אינטרין
וי"ל כיון דגמיר ר"ש יוחנן דלרננן
אית להו לב ב"ד אי לאו דשמעני'
לר"ש דלית ליה להו להו לאקשמי'
לר"ש היאך הן קריבין:

אשם שמתו בעליו כו' אלא ש"מ
גזירה אחר כפרה אמו
אפיני כפרה. משמע דלאחר כפרה
אפילו קודם גמירי שרי מדלוריתא
מדלא קאמר גזירה אחר ניתוק אטו
קודם ניתוק משמע דליכא איסור
אלא קודם כפרה והא דלמר בכל
דוכתא (ד) להלכתא גמירי לה דכל

שנחטאת מתה באשם רועה אר"ת דרעיה דרננן היא והלכתא
לא גמירי אלא כל שנחטאת מתה באשם קרב עולה וש"ס דנקט
רעיה לפי שתקנו אותה חכמים והעמידוהו בה ואינה אלא מדרבנן
כדמשמע הכא והכי נמי מוכח בפסחים בסוף פרק אלו דברים
(עג. ושם) דלמר רז הווא א"ר אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם
כשר לעולה אלמלא לא בעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי פי'
בשלמא אי בעי עקירה כו' מש"ה בעי ניתוק דעבוד רננן היכרא
דע"י כן יזכור לעוקרו אבל כיון דלא בעי עקירה לא ניתק נמי
ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ותימה דבפ"ק דזבחים
(דף ה: ושם) ובפ"ק דמנחות (דף ד. ושם) אמר רז הווא אשם
שניתק לרעיה כו' ניתק אין לא ניתק לא מאי טעמא אמר קרא
הוא בהוייתו היא ופירש בקונטרס בהוייתו היא עד שניתק וע"כ
דרשה גמורה היא דקאמר התם אללא הוא למה לי ואר"ת דל"ג
התם ניתק אין לא ניתק לא ונתמורה פרק אלו קדשים (דף י"ה.
ושם) אינו בשום פסרי' ואפילו גרס ליה לא קאי דרשה דקרא
לפרש טעמא דלא ניתק לא אללא אשם לפרש מאי טעמא כשר
כששחטו סתם בלא עקירה אמר קרא הוא בהוייתו היא כלומר
בזאתה הייתה שפופה להיות דהיינו עולה דהכי גמירי עולה
האלכתא אשכחן כי האי גוונא בפ"ב דזבחות (דף טו. ושם) דמקיש דבר
ממפרימי הפסכה (י) ה' טוואות המתות וגמר מהתם מה התם
האלכתא היא: רננ"א נמי ה"ה מה ה"ה מביאין
כו'. נראה דמיימי סיעתא דגורין אטו קודם כפרה מדלא קמי
מה הן מביאין מן המותרות. של צבור שנתמורתו משנה לשנה:

אלא רננן דאמרו לו. בתמני' והכי אמרי ליה הוואיל ואין כפרתן
זוה ולית לך לב ב"ד מתנה אשם אבד כוה יקריב לזה לכפרה
אחרת היאך הן קריבין: ממאי דר' יהודה. קאמר ליה דלית ליה
נמי אין כפרתן שוה כר"ש ומשום לב ב"ד מתנה הוא דקא מותבי

שאני קטורת דלא אבר רעיה היא אלא רבנן
דפרה דלמא שאני פרה דדמיה יקרין
ואלא רבנן דאמרו לו ממאי דר' יהודה היא
והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא לב
ב"ד מתנה עליהן אמטו להכי יקרבו אלא
לדידך דאמרת לא אמאי יקרבו דלמא ר"מ
היא והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא
כל השעירים כפרתן שוה מש"ה יקרבו
אלא לדידך אמאי יקרבו אלא ר' יוחנן
גמרא גמיר לה לדברי ר"ש אין נפדין
לדברי חכמים נפדין ולר"ש דלית ליה לב
ב"ד מתנה עליהן מאי עבדין להו א"ר
יצחק א"ר ר' יוחנן מקיצין בהן את המזבח א"ר
שמואל בר רב יצחק ומודה ר"ש בשעירי
חמאת שאין מקיצין בגופן אלא ברביהון
הכא הוא דמעיקרא עולה והשתא עולה
אבל התם דמעיקרא חמאת והשתא עולה
גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אמר
אב"י אף אנן נמי תנינא פ"ב ושעיר של
יוה"כ שאבדו והפריש אחרים תחתיהם וכן
שעירי ע"ו שאבדו והפריש אחרים תחתיהן
כולן ימותו דברי ר' יהודה ר' אלעזר ור"ש
אומרים ייעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו
דמיהן לנדבה שאין חמאת צבור מתה
ואמאי נקרבו אינהו גופייהו עולה אלא לאו
ש"מ גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה
אמר רבא אף אנן נמי תנינא ב"ה ושני ידעה
עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיו לנדבה ואמאי
יקרב איהו גופיה עולה אלא לאו ש"מ גזירה
אחר כפרה אטו לפני כפרה אמר רבינא
אף אנן נמי תנינא אשם שמתו בעליו או
שנתכפרו בעליו ידעה עד שיסתאבו וימכרו
ויפלו דמיו לנדבה רבי אליעזר אומר ימות
רבי יהושע אומר יביא בדמיו עולה וליקרב
הא גופא עולה אלא לאו גזירה
לאחר כפרה אטו לפני כפרה שמע מינה
תניא נמי הכי ה"מה הן מביאין מן המותרות
קין

לנדבה שאין חטאת צבור ומאן שמעת ליה דלמר אין
חטאת צבור מתה ר"ש (ועיל יא): וקאמר ידעה ולא קאמר יקרב לנדבה.
וכל יפלו לנדבה דקאמר ר"ש בכל דוכתא לקין המונח הוא:
אשם שמתו בעליו או שנתכפרו. בלחך דלילו בחטאת כי האי
גוונא מתה באשם רועה דהכי גמירין בהלכתא (תמורה יח.) כל שנחטאת
מתה באשם רועה וכל הרועין דמיהן נופלים לנדבה שכן מדרשו
של יהודע הכהן בנס' תמורה (דף גג.): ר"א אומר ימות. ר"ח
אית ליה אשם חטאת לכל דבר אף אשם שחטו שלא לשמו
פסול בפ"ק דזבחים (דף גג.) וכן לענין אשם נכנס דמיו להיכל
פסול (שם פ"א): **רבי יהושע אומר יביא דמיו עולה.** בעל האשם יביא
דמיו עולה. והתם (תמורה ג:) מפרש והלא אף נדבה עולה היא מה בין
דברי רבי יהושע לדברי חכמים אללא בזמן שהיא בזה נדבה נדבט
סומך עליה ושחטתה ונספיה קריבין משלו ובזמן שהיא בזה נדבה
צבור אינו סומך עליה (ב) ונספיה קריבין משל צבור: **תניא נמי**
הכי. כדאמר לעיל מותרות לר"ש מקיצין בהן את המונח:
מה הן מביאין מן המותרות. של צבור שנתמורתו משנה לשנה:

בזאתה הייתה שפופה להיות דהיינו עולה דהכי גמירי עולה
האלכתא אשכחן כי האי גוונא בפ"ב דזבחות (דף טו. ושם) דמקיש דבר
ממפרימי הפסכה (י) ה' טוואות המתות וגמר מהתם מה התם
האלכתא היא: רננ"א נמי ה"ה מה ה"ה מביאין
כו'. נראה דמיימי סיעתא דגורין אטו קודם כפרה מדלא קמי
מה הן מביאין מן המותרות. של צבור שנתמורתו משנה לשנה:

א) בת. יע"ז. (ג) לעיל יא.
ב) (ש"ס א.) יומא כב. תמורה
כג. (גג.) ד) תמורה כ:
ג) (תמורה עג.) ט) (תמורה
אחא ר' אלעזר.) ו) הוא
נוספה יע"ז. (ז) (לעיל ג.).
ח) (מור כה: תמורה יח.).
ט) (אלול פמטי אהא).

הגהות הב"ח

(א) י"ח ד"ה י"ח כו'
עליה ושוחטה ונספיה:
(ב) ת"ם ד"ה אשם וכו'
הפסכה פ"ה ה' תמורת:

רבינו חננאל

ר' יוחנן האי גמרא
גמיר לה. ר"י שמעון
הני תמידין שלא הוצרכו
לצבור מקריב בהו למונח
כלומר מקריבין אותן
שלא לשום תמידין. אלא
כמו מני מגידי שאנין
מיעקר הסעודה כך ענין
קריב המונח. והני מילי
תמידין דמעיקרא עולות
גינהו. והשתא נמי מקריבין
אותן עולות לקריב למונח
כמו דרזין ולא כמו חובה
(אלא) (אבל) כגון שעירי
חטאת שנשחטו וכוונא
בהן אין מקיצין בגופן
לשום עולה. דחיישינן
לאחר כפרה אע"ג דפקעה
מהן קדושה לאחר כפרה
אטו לפני כפרה אמר
מקיצין ברביהון: אלא
רבא אף אנן נמי תנינא
השני ידעה עד שיסתאבו
וימכרו. ואמאי נקרבו הוא
גופיה עולה נדבה. אלא
לאו ש"מ גזירה לאחר
כפרה אטו לפני כפרה.
תניא נמי הכי מה
מביאין מן המותרות.

(א) יומא פה: סו. (ב) יומא פה: טו. (ג) יומא פה: טז. (ד) יומא פה: טז. (ה) יומא פה: טז. (ו) יומא פה: טז. (ז) יומא פה: טז. (ח) יומא פה: טז. (ט) יומא פה: טז. (י) יומא פה: טז. (יא) יומא פה: טז. (יב) יומא פה: טז. (יג) יומא פה: טז. (יד) יומא פה: טז. (טו) יומא פה: טז. (טז) יומא פה: טז. (יז) יומא פה: טז. (יח) יומא פה: טז. (יט) יומא פה: טז. (כ) יומא פה: טז. (כא) יומא פה: טז. (כב) יומא פה: טז. (כג) יומא פה: טז. (כד) יומא פה: טז. (כה) יומא פה: טז. (כו) יומא פה: טז. (כז) יומא פה: טז. (כח) יומא פה: טז. (כט) יומא פה: טז. (ל) יומא פה: טז.

בעומד במדרו. ללא עבר תשובה. ודקשיא לך זכח רשעים תועבה מתני' רבי היא דלמחר יוה"כ מכפר על שאין שצין והאי קרא מוקי לה בשאר יומי: **טורק עול.** כופר בעיקר: **מגלה פנים כסורה.** בזה עשה חסד ודורש בנאמרו של דופי לא היה למשה לנכומו אלא ותמנע היתה פלגשם ויך ראונו צימי קליק חטים (בראשית ג'): **כריס.** כשר מילה: **דבר ס' בזה זה טורק עול.** שניה דיבור ראשון שאמר צימי אורי ה' אלתיך (שמות כ) שלם שמעו אותו אלא מפי הגבורה: **ומגלה פנים.** מדלפקיה קרא בלשון ביוון וזה בזה **דברי תורה הוא:** זה המיסר כריס **כשכר.** שהיא מזה יחידית: לא **אמרתי אלא ביום שטונה זה.** אלמלא בשאינו שג קאי קרא. ובהיך תלמ הוא דגלי לן אף לאחר יוה"כ הא כשאר אפי' שאינו שג יום הכפורים **מכפר:** ורנן. דלית לכו נמי כשאר עבירות דלון יוה"כ מכפר על שאין שצין אמרי לן הא דגלי לן קרא כהיך תלמ לן כריס צימי אורי אלא הכרת תכרת דקאמר תכרת לעולם כהא שאלו בלל תשובה אכל שאר עבירות בלא תשובה נמי מיתה ממתקת אחר יום הכפורים אכל יוה"כ בלא מיתה לא: **שאל עשה תשובה.** ואין עונה זה מיתה ממתקת אף על שלם הללו ולא תכרת לעולם בשאל: **אחד ישראל וכו'.** מתכפרים משה עבירות כשאר עבירות **ומאן איש ליה הוי סברא.** דכהניס מתכפרין כשמתלמ: **רבי יהודה.** לקמן בהאי פירקא [ע"ז]: **אכל ר' יהודה לא סבר לה כריס.** שיהא יוה"כ מכפר על שאין שצין ולא אחיה מתניתין אליביה: **או דלמא.** רבי יהודה נמי כריס סבר לה ומתניתין רבי יהודה עפי למימר רבי היא וסבר לה כריס יהודה רביה ולא למימר רבי יהודה **קאמינא רבי סבר לה כריס יהודה.** כשעיר המשתלח דע"כ מתניתין רבי היא כדלוקימנא מתקמי יוה"כ מכפר על שאין שצין אכל ר' יהודה לא סבר ליה כריס דמניא אין יוה"כ מכפר על שאין שצין אלא ר' יהודה לא **שמואל.** אין מכפרין אלא על השצין: **דכתיב (במדבר ה') והתוודו את חטאתם וגו' (ויקרא ה') והתוודו אשר חטא עליה: שאין מכפרין על המזיד כשוגג.** רוב טעויות ואשמות אין מכפרין על המזיד וטעויות לשונות העדות: אף חלק. אף נעשור לחדש השצניע הזה יום הכפורים הוא וכל חצין ורקין מיעוין ללמדך שפעמים שאין יוה"כ מכפר: **ספס**

בז א מיי פיה מהל' משכח הלכ' א: פח ב מיי שם פיה הלכ' ג: פח ב מיי שם פיה הל' א ופ"ג מהל' שגגה הלכ' א: ג ד מיי פיה מהל' תשובה הלכ' ג ופ"ג מהל' שגגה שם:

רבינו הגנאל

המשלח ואוקימנא למתני' כבד על מצות עשה ולא עשה תשובה אלא בעמד במדרו ורבי היא דתיא אפי' שלא עשה תשובה יוה"כ מכפר עליו חוק מפרק עול ומגלה פנים בתורה ומפר בריה בבשר שאין יוה"כ מכפר עליו אלא אם יחזור בתשובה כו'. אמר רבינו חזקוני שמואל דברי רב רבנן פשוטים הם. ואקשי' ופי' מצית מוקמת לה למתני' כריס והא מוקמי' סיפא אהד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן מטות וחזירה רב יהודה שהללו כילן מחפירין המשלח בשאר עבירות ומתני' ר' יהודה היא מכלל דרישא נמי ר' יהודה היא. ופירק רב יוסף מהני' כולה רבי היא וסיפא סבר לה כו' יהודה. ורבי ר' יהודה רביה. ורבי חלמיך הוא. אמר ליה דוקא קא אמרת. א"ל רב יוסף דוקא קאמינא. דרבי סבר לה כו' יהודה רביה דשעיר המשתלח בשאר עבירות וזהו טעמא מקדש וקרישו מכפר על הכל. ור' יהודה לא סבר לה כריס יוה"כ מכפר אפי' על שאין שצין. דקתי' סתמא בבית רבי חנינא דהוא סיפא כי יוה"כ אינו מכפי אלא על השצין שנאמר בוי' כשעור לחדש וגו' וקיימא לן אינו ורקין מיעוין. ואינו מכפר על שאין שצין. וסתם סיפא ר' יהודה היא כדנרטיקן באילו ין הנחנין משמיה דר' יוחנן סתם סיפא ר' יהודה: ורמינן סתם סיפא אסתם סיפא. ופירק אביי הא רבי (והא ר') יהודה. רבא אמר הא והא רבי היא. והא דתיא אפי' לא שב אינו מתכפר לו כבכורה ששכר יום הכפורים דאי לא חימא הכי כרת דכתיב ביום הכפורים לית ליה לרבי. ורתיקן כרת (לר') יהוה"כ (הכי) [הכי] משכחת לה. כגון דאכיל כליילא או עבר עבדיחה ומית דלא סליק עמוד השחר לכפורי ליה.

בעומד במדרו. הקשה הר"ר שלמה מדרי"ש דנפרק בתרא דיומא (דף פה: וס) אמרין מיתה ויום הכפורים מכפרים עם התשובה עם התשובה אין צפוי עלמו לא הא מני ללא כריס והא לא אחיה אפילו כרנן דלית לכו דמיתה בלא תשובה מפרק בשאר עבירות דללו הכן שלשה יש לומר דהכא לא קאמינא רנן דמיתה ממתקת אלא עם היסורין והדיין שדנין אותו לאחר מיתה וע"י כך אינו נכרת לעולם כהא אכל עם התשובה מיתה ממתקת מיתה אלא שדנין שדנין אותו לאחר מיתה אכל לרבי מיתה יוה"כ בלא תשובה ממתקת לגמרי כשאר עבירות והשתא אחי שפיר כרנן:

שאין מכפרין על המזיד. פירש בקונטרס רוב חטאות ואשמות אין מכפרין על המזיד אלא אשם שפחה חרופה ואשם גזיר טמא ואשם שזונות הפקדון וטעמא דשזונות העדות ואל"ת וגמר מהכחו שמכפר על הזון כשוגג וי"ל דאיכא למיפרק שכן אין מכפר על חייבי כריתות וחייבי מיתות ז"ל:

הואיל ומכפר על המזיד. ואל"ת ניימא דיוה"כ לא יכפר על המזיד מידי דהוה חטאת ואשם וי"ל קרא דיוה"כ הוא איכא למי"ד דמשמע אפי' איש שצין וכ"ע מודו דמרינן צמיד ועוד דלדרבה נילף משעיר הנעשה צפנים שמכפר על המזיד: **לא קראו מקרא קודש.** פירש בקונטרס של קינצו עליו צרכותיו לומר מקדש ישראל ויום הכפורים ואין גראה ללא אשכח צרכות ציון הכפורים דליהו דאורייתא ונראה לר"ת קראו מקרא קודש שמורה שצ"ד קדושה ושזנת ממלאכה שצביל קדושת היום ולא קראו מקרא קודש שאינו שזנת מתמת קדושת היום אלא מתמת שמתעלל לעשות מלאכה: **תלמוד דאמר יום כפורים הוא מב' מקום.** מיתה דלמא נעשה תשובה איירי ועלום סבר תנא דליתו מכפר אלא על השצין: **דא"י** לא חימא הכי. ואם תאמר למה לו חוק חלק למאי דמי? השתא לידעינן מסברא דכרת דיום הכפורים לרבי לית ליה וי"ל דהמ"ל ולטעמין או שמה אינערין אף אפי' חזר צו מעצירה אלא שמתעלל כפירה שאינו רואה שיום הכפורים נכפרה (ע"ד ע"ב) סמוך לשקיעת החמה. אכל לאחר שילוח שעיר לא מצי לאוקומה שהוא מכפר כל היום ואף על גב דמשמע לעיל (דף ס:) שאין קרבנות מכפרין על עבירות של אש"כ אפילו ציוס דאמר נפקא מינה לטומאה שאינרה ציון זה ליה שאני שעיר המשתלח דכתיב ציה כי ציוס הוא יכפר עליכס לטהר אתכם מכל חטאתיכם משמע דכל היום יכפר אף נמי כרת

היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קלת ואין ציון כרת גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזכמים (דף ו. וס) דעולה מכפרת על היורש (מקפויא) ולא מקיעעל כלומר לגמרי והשתא אחי

היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קלת ואין ציון כרת גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזכמים (דף ו. וס) דעולה מכפרת על היורש (מקפויא) ולא מקיעעל כלומר לגמרי והשתא אחי

היום עזמו בלא שעיר המשתלח מכפר קלת ואין ציון כרת גמור וכה"ג אשכחן צפרק קמא דזכמים (דף ו. וס) דעולה מכפרת על היורש (מקפויא) ולא מקיעעל כלומר לגמרי והשתא אחי

תורה אור השלם

1. כי דבר י' קוה ואת מצינו הפך הבר הכרת חטאת הפשח ההוא עונה כמדרס טו לא אה: **2.** בה' בעשור לחדש יום הכפורים הוא מקרא קודש יהיה לכם ונעניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לקי' ויקרא כג כו

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה דלא ר' יומיה נמי מכפר:

גליון הש"ס

נב"ה זה הוסיף ע"ל עין יומת דף ט' ע"א חו"ס ד"ה מה:

מוסף רש"י

חזן מפרק עול. טורק כהקד"ה יומא פה: א: חוק טורק עול של כל המות (כריתות ג'). ומגלה פנים בתורה. דורש את המורה לנגוף. כגון משה שהיה דורש בנאמרו של דופי לא היה לו למשה לנכומו אלא ותמנע היתה פלגשם ויך ראונו צימי קליק חטים (בראשית ג'): **כריס.** כשר מילה: **דבר ס' בזה זה טורק עול.** שניה דיבור ראשון שאמר צימי אורי ה' אלתיך (שמות כ) שלם שמעו אותו אלא מפי הגבורה: **ומגלה פנים.** מדלפקיה קרא בלשון ביוון וזה בזה **דברי תורה הוא:** זה המיסר כריס **כשכר.** שהיא מזה יחידית: לא **אמרתי אלא ביום שטונה זה.** אלמלא בשאינו שג קאי קרא. ובהיך תלמ הוא דגלי לן אף לאחר יוה"כ הא כשאר אפי' שאינו שג יום הכפורים **מכפר:** ורנן. דלית לכו נמי כשאר עבירות דלון יוה"כ מכפר על שאין שצין אמרי לן הא דגלי לן קרא כהיך תלמ לן כריס צימי אורי אלא הכרת תכרת דקאמר תכרת לעולם כהא שאלו בלל תשובה אכל שאר עבירות בלא תשובה נמי מיתה ממתקת אחר יום הכפורים אכל יוה"כ בלא מיתה לא: **שאל עשה תשובה.** ואין עונה זה מיתה ממתקת אף על שלם הללו ולא תכרת לעולם בשאל: **אחד ישראל וכו'.** מתכפרים משה עבירות כשאר עבירות **ומאן איש ליה הוי סברא.** דכהניס מתכפרין כשמתלמ: **רבי יהודה.** לקמן בהאי פירקא [ע"ז]: **אכל ר' יהודה לא סבר לה כריס.** שיהא יוה"כ מכפר על שאין שצין ולא אחיה מתניתין אליביה: **או דלמא.** רבי יהודה נמי כריס סבר לה ומתניתין רבי יהודה עפי למימר רבי היא וסבר לה כריס יהודה רביה ולא למימר רבי יהודה **קאמינא רבי סבר לה כריס יהודה.** כשעיר המשתלח דע"כ מתניתין רבי היא כדלוקימנא מתקמי יוה"כ מכפר על שאין שצין אכל ר' יהודה לא סבר ליה כריס דמניא אין יוה"כ מכפר על שאין שצין אלא ר' יהודה לא **שמואל.** אין מכפרין אלא על השצין: **דכתיב (במדבר ה') והתוודו את חטאתם וגו' (ויקרא ה') והתוודו אשר חטא עליה: שאין מכפרין על המזיד כשוגג.** רוב טעויות ואשמות אין מכפרין על המזיד וטעויות לשונות העדות: אף חלק. אף נעשור לחדש השצניע הזה יום הכפורים הוא וכל חצין ורקין מיעוין ללמדך שפעמים שאין יוה"כ מכפר: **ספס**

ספסרה. מותר כוה"כ ר' יהודה היא הכי אמרין בנסהדרין באלו הן הנחנין (דף פה: וס): **לא קראו מקרא קודש.** לא קינצו צרכותיו לומר מקדש ישראל יוה"כ: **ומודה רבי צכרס דיומא.** הא דמניא קמייתא דליתו מכפר על שאין שצין כרת של יום הכפורים קאמר של עינוי ושל מלאכה אכל על כל שאר עבירות מכפר אף על דאי לא תימא הכי רבי ומה רבי דלמא רבי דלא תימא דלכת דיומיה (ב) מכפר: **כרס דיוה"כ לים ליה לרבי.** בתמיה. א"כ למה כח רחמנא ציוס הכפורים כרת בשלמא שאר כריתות דאי מית קודס יוה"כ לא איכפר אכל הכן למה לי הא כי עבר עליה מכפר עליה הא יומא: **אלמה לא.** בתמיה. כלומר אלמה אי אית ליה לרבי דמכפר על כרת דיומיה בלא תשובה לא איכא כרת ציוס הכפורים: **והא משכחת לה כגון דעבר כליילא ומית דלא אחי ימא לכפורי ליה.** שאין מכפר אלא יום כדכתיב (ויקרא טו) כי ציוס הוא יכפר עליכס: **ומקשינן**